

נראדה אור

פרשת פקודי תשפ"ד

גליון רטו שנה ה'

באור רבוה"ק מלעכוויטש קודיענו

{ שניני אור }

שבת שעברה - שבת שקלים, שבת הבאה - שבת זכור ומה השבת?

דער גרעסטער יצר הרע איז אז א יוד פארגעסט אז ער איז א בן מלך [היצה"ר הגדול ביותר הוא שיהודי שוכח שהוא בן מלך] - דיבר בקדשו מרן הקדוש מקארלין. ידיעה זו אינה מידע מומלץ אלא ידיעה מוכרחת - שורש הקשר שלנו כביכול עם השם יתברך ויסוד כל עניני העבודה הנעשים בצורה אחרת לגמרי כאשר חיים ומרגישים בן מלך.

במקום זה נכנס המן הרשע - ביאר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בשבת שעברה. כאשר היו בני ישראל בשפלות עצומה בסוף גלות בבל וכמעט שנשכח מהם שבנים למקום הם, הבין המן ברשעותו שכאשר השורש נחלש עת הכושר היא לנתק אותם ח"ו לגמרי מהשם יתברך, חשב המן לנצל את החולשה לטובתו ולמעשה נעשה מכך בדיקו ההיפך - מתוך השפלות התגלה עומק הקשר - **אנו בניך ואתה אבינו בכל זמן ומצב.**

ואם לאחר שבעים שנות גלות כמעט נשכח מישראל היותם בן מלך, מה נאמר כיום לאחר כמעט אלפיים שנות גלות וחושך. לכן באים ימי הפורים ומאירים בכל הזמנים, מזכירים ליהודי שבכל מקרה ובכל מצב בן מלך הוא. מדוע וכיצד - באמת לא מובן ובדיקו עבור זה קבלנו את ימי הפורים - **עד דלא ידע.**

מי שיש לו דין עם גוי שידון עמו בחודש אדר - אומרים חז"ל, מפרש בדברי שלום בשם רבוה"ק שהכונה לגוי שבלבו - היצר הרע. ואם היצר הרע הגדול ביותר הוא הבא להשיח מאיתנו שכן מלך הננו, בחודש אדר הכה בידינו להכניע אותו. ומשמרגיש היהודי שכן מלך הוא ודאי וודאי שלבו מלא שמחה - מרבין בשמחה.

האמת של שבת משמשת כתזכורת עבורנו, ביני ובין בני ישראל את היא לעולם - הקשר הנצחי בין בורא עולם ובניו אהוביו שאינו בטל בכל מצב, מתגלה בנפשנו במלוא הדרו ביום שבת קדשנו.

פירש פעם מרן אדמו"ר שליט"א בדרך צחות מדוע לעולם לא חל פורים בשבת. כי פורים מבקשת אסתר מהמלך יתן גם מחר ליהודים, וכאשר מתגלה בשבת שיא הקשר של היהודי עם השם יתברך מה יש להוסיף ביום המחר...

ביום השביעי כטוב לב המלך ביין אמר... להביא את ושתי המלכה וגו', בעיצומו של המשתה בו השתתפו ישראל בעבירה נהרגה ושתי ובכך הקדים הקב"ה רפואה למכה. ביום השביעי, יום זה שבת היה - מגלים לנו חז"ל, כי בשבת מתגלה אהבת הנצח שעומדת בכל זמן, גם בשעת העבירה ממש.

כך בכל שבת ומה בשבת שבחודש אדר. שבת שעברה - שבת שקלים, שבת הבאה - שבת זכור, והשבת עם ריח הפורים הקרב ובא מתעלים ביותר באור השבת - חוגגים את הנצחון על היצר הרע הגדול ביותר, **אנו בניך ואתה אבינו.**

{ דברות קודש }

כל מעשי האדם בכה עליון

דברים ו' כה) עה"פ (תהלים סב יג) 'ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו', ולכאורה אם הוא שוכר לפי מעשיו מה טעם נקרא חסד. אלא שהבורא יתברך משלם לאדם כמעשהו בכ' הדמיון כאילו הוא מעשהו אף שבאמת הכל מעשי ה' וכל זה אינו אלא חסד. וכן איתא ממרן אדמו"ר הזקן 'מכון לשבתך פעלת המקדש ה' כוננו ידך' (טו יז) אם זכה לעשות בנפשו מכון לשבתו יתברך אין זה מכחו אלא 'פעלת ה', אם זכה להתקדש ולהתעלות בעבודתו הרי זה 'ה' כוננו ידך'.

ובאמת כל הצלחת האדם בעבודתו על ידי שידוע שאין ההצלחה מכחו אלא מכח השם יתברך, כהמשך דברי המשנה וכשאני לעצמי מה אני, כי אם בוטח בכחו מסלק ממנו עזרת הבורא ובכח עצמו ודאי אין יכול מאומה. וכן אחר עסקו בתורה ומצוות אם מתגאה בלבו וסובר שבכחו פעל כל זאת, מפסיד מנפשו השראת השכינה וקרבת אלקים השוכן את דכא (עפ"י ישעיהו נז טו).

נס ימי הפורים בכה הכלל

זה אשר היה בימי מרדכי ואסתר שהיו ישראל בשפלות עצומה כפי שלא היו מעולם, ובגודל ההסתר התגבר המן הרשע לגזור עליהם כליה ח"ו וכבר נחתם בטבעת המלך. ובאמור מרדכי לאסתר שתבוא למלך לבקש מלפניו לבטל הגזירה אמרה לו 'כל איש ואשה אשר יבוא אל המלך אל החצר הפנימית אשר לא יקרא אחת דתו להמית וגו' ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלשים יום', ובהיות הריחוק וההסתר גדולים כל כך עד שלא נקראה אל המלך זה שלשים יום באיזה כח תבוא לפניו.

ו'יאמר מרדכי להשיב אל אסתר וגו' כי אם החרש תחרישי בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר' וגו', כי אמנם אין ההצלה בכה האדם רק בכה השם יתברך השוכן בתוך בני ישראל וממילא ודאי כי 'רוח והצלה יעמוד ליהודים', אלא שאם תעשה מה שבכחה תזכה שיבוא הנס על ידי כח עליון. 'ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי לך כנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן וגו' ובכן אבוא אל המלך אשר כדת', שתבוא אל המלך בידיעה שאין הדבר בכחה כי אם בכח הכלל אשר הבורא יתברך שוכן בתוכם ועל ידי זה זכו לנס הפורים.

הקמת המשכן שלא בכה אדם

מטעם זה היתה הקמת המשכן באופן שלא היה יכול שום אדם להקימו והוקם מאליו על ידי שעסק משה בידו ונראה כמקימו להורות שאין הקמתו השראת השכינה בתוכו בכח האדם כי אם 'מכון לשבתך פעלת ה', אלא שצריך האדם לעשות מה שבכחו ואזי נעשה הכל בכחו יתברך.

ולזה אחר הקמתו בייכם משה יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, כי אחר שהביאו נדבת המשכן בגודל אהבה ובטול הרצון להשם יתברך כמאמר הכתוב (לו א) 'והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר', שבשני בקרים הביאו כל הנצרך לבנינו. חשש יש פן תעלה בלבם מחשבה שתאה בו

המשך בעמוד הבא >>>

ויביאו את המשכן אל משה את האהל וגו' (לט לג).

ברש"י שלא היה יכול שום אדם להקימו מחמת כובד הקרשים וכו', אמר משה לפני הקב"ה איך אפשר הקמתו על ידי אדם, אמר לו עסוק אתה בידך נראה כמקימו והוא נוקף וקם מאליו.

אח"כ (פסוק מג) כתיב 'וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר צוה ה' כן עשו ויברך אותם משה'. וברש"י אמר להם יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם - 'יהי נועם ה' אלקינו עלינו' וגו'.

יש לבאר הלשון שתשרה שכינה במעשה ידיכם ולא אמר בשבת הזה וכדו'.

בכה עצמו אינו יכול מאומה

איתא בגמרא (קידושין ל) 'יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו, ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו שנאמר (תהלים לו לב) 'זומם רשע לצדיק ומבקש להמיתו' וכתוב ה' לא יעזבוני בידו'. כי הבורא יתברך מפליא לעשות וברא האדם מורכב מגוף ונשמה, ובאמת מצד הגוף אין בכחו לעשות מאומה ולהתגבר על יצרו, רק בכח הנשמה - חלק א-לוה ממעל שבקרבו יכול לנצח יצרו ולהתקרב ליצרו בעסק התורה והמצוות. אמנם אף כי בכחו לבד אין יכול לעשות מאומה, ודאי צריך לתת חלקו ודייקא על ידי יגיעתו כפי כחו וזכה לעזר ממרום בעבודתו.

כדרך מאמר הצדיקים 'והסר שטן מלפניו ומאחרינו', שלפני קיום המצוה בא היצר לאדם לאמר לו, מה לך לעסוק במצות ה' בהיותך במצב שפל כל כך ובגודל שפלותך אבדה תקותך ח"ו מלהיות מעבדי ה' העוסקים בעבודתו, ובדרך זו מרפה כחו תמיד שאין ביכולתו להתגבר על יצרו ולעלות במעלות העבודה. ואזי צריך להתגבר נגדו שאף כי דל כחו אין לו אלא לתת חלקו כפי יכלתו וה' יגמור בעדו להשלים עבודתו.

כדאיתא בתפארת שלמה (פרשת ויש) שבבואו להתפלל לא יתיאש ויפול בדעתו מה אני ומה חיי שאזכה להתפלל לפני השם יתברך וכי ישמע קולי בהיותי רחוק ממנו כל כך, כי כל איש ישראל רוח אלקים בקרבו ובכח זה יכול לעמוד בתפלה לפניו יתברך, וכפי שמבקש קודם התפלה 'ה' שפתי תפתח' שהבורא יתברך השוכן בקרבו מדבר מפיו ועל ידי זה 'ופי יגיד תהלתך'. וזוה מפרש 'ויגש אליו יהודה' הוא הגשה לתפלה 'ויאמר בי אדוני' שאף שהוא איש שפל מאד א-דני שוכן בקרבו ועל ידי זה 'ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני'.

עזר ממרום כפי מעשה האדם

אמנם קודם שנגש לעסוק בתורה ומצוות צריך חיזוק גדול נגד יצרו לידע שאף כי הכל בכח השם יתברך, דייקא על ידי שיתאמץ כפי כחו יזכה לעזרתו יתברך, כדברי המשנה (אבות א ד) אם אין אני לי מי לי, כי בלא שיתן חלקו ביגיעתו לא יזכה לעלות במעלות התורה והעבודה.

ואחר זוכה לעסוק בתורה ועבודה בא היצר להגביה לבו שיתגאה במעשיו ובהשגתו, ואזי צריך לזכור שהכל מכחו יתברך ובכח עצמו אין יכול מאומה. כדאיתא ברמב"ן (עין

השראת השכינה מכח עבודתם, ומחשבת גיאות זו תעכב ח"ו השכינה מלשכון בתוכם. לזה בירכם יהי רצון שידעו שמעשה ידיהם מכחו יתברך ועל ידי זה תשרה שכינה במעשה ידיכם כענין 'מקדש ה' כוננו ידך'.

'יהי נועם ה' אלקינו עלינו' ובתרגום בתהלים (צ ז) ויהי בסיומתא דגן עדן מן קדם ה' עלנא, כדברי הרמב"ן הנ"ל

יעזור השם יתברך ויעשה לנו ניסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם, ומהרה"ק מרוז"ן איתא 'אבינו מלכנו הרם קרן ישראל עמך', שכביכול לא יצפה הקב"ה לרווחים רק ישמור ויציל לפחות את הקרן, וזוכה לביאת משיח צדקנו במהרה בימינו.

פקודי תשס"ג, רעוא דרעיון

בביאור הכתוב 'כי אתה תשלם לאיש כמעשהו' שלעוה"ב משלם הקב"ה שכר לאדם על מעשיו אף שאינם מכחו, כן היא השראת השכינה במשכן באופן שידעו הכל שהוא מכחו יתברך ואין האדם יכול כחכו מאומה, 'ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו' שבידיעתם זאת יזכו במעשה ידיהם להשראת השכינה בשלמות.

מאורי אור

פרשת פקודי באור רבותינו

למעלה מדרגתם ועל ידי זה מתעלים עד שראויים להאיר בנפשם אור פנימי.

לכך מתחלה צוה הקב"ה למשה לעשות כלים ואח"כ משכן, כי משכן מורה על אור מקיף וכלים שבתוך המשכן על אור פנימי, וסדר הראוי להאיר מקודם אור פנימי בעבודתם. אמנם אחר שחטאו בעגל ונפלו ממדרגתם צוה הקב"ה לעשות משכן ואח"כ כלים, כי כבר אינם ראויים להמשיך אור פנימי בעבודתם ויש מקודם להאיר עליהם אור מקיף שהוא המשכן.

אלא שברדת משה מן ההר למחרת יוה"כ"פ סבור היה ששבו ישראל למצבם הראשון בכח תשובתם, ולכך אמר לבצלאל לעשות כלים ואח"כ משכן כפי שנצטוו קודם שחטאו, ועל זה אמר לו בצלאל שעדיין לא שבו ממש למצבם הראשון ויש לעשות משכן ואח"כ כלים, שעל ידי אור מקיף מלעילא יזכו להאיר בנפשם אור פנימי.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, ויק"פ תש"פ, ליל שבת (מתוך דבה"ק)

מרע"ה המשיך את מידת הענוה לכלל הצדיקים

ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה וויים לעמודים וגו' (לח כח).

נראה לומר ע"פ הידוע דעיקר עבודת האדם הוא להיות עניו ושפל רוח ושידע בעצמו כי לא התחיל עדיין כלום בעבודת ה' ועדיין עומד הוא אצל האלף, כלומר, בתחילת העבודה ממש. ומשה רבינו ע"ה שהיה העניו האמיתי קיים זאת בעצמו ולימד גם לכל ישראל להתנהג במדה זו.

והנה נודע מאמר הבעש"ט ז"ל (ראה בעש"ט עה"ת פרשת נח ומקורו בספה"ק תו"י בסופו רח: דמקור כל האותיות הוא האות א', כי ב' הוא ב' אלפין וגו' הוא ג' אלפין וכן הלאה. והנה חשבון כל האותיות מאלף ועד תיו, בצירוף אותיות מנצפ"ך הכפולים. עולה לאלף שבע מאות וחמשה ושבעים, ולפי מה שהזכרנו בשם הבעש"ט ז"ל נמצא דוה הוא סך אלפין. וזהו שאמר הכתוב 'זאת האלף ושבע המאות' וגו' שזהו הסך הכל של האלפין שרומז למדת ענוה, שידוע שעומד עדיין אצל האלף כנ"ל, וזאת היתה מדת משה רבינו ע"ה.

וגם 'עשה וויים לעמודים', ויו הוא חיבור כידוע, עמודים רומז לראשי וצדיקי הדור שהם עמודי עולם, וכמאמר הכתוב (משלי יב) 'צדיק יסוד עולם', וכמו שאמר חז"ל (תגיגה יב): עמוד אחד יש בעולם וצדיק שמו. וזהו 'עשה וויים לעמודים', שמשם רבינו ע"ה שהיה העניו האמיתי חיבר וקישר מדה זו לכל הצדיקים וראשי הדור שיתנהגו בענוה ושפלות לידע שהם עומדים עדיין בהתחלה אצל האלף. וזהו שסיים הכתוב 'וצפה ראשיהם וחשק אותם', כלומר שיצפו ויכסו עצמם בבואם לעשות דבר טוב שחושק לבם, ויעשוהו בהסתר מבני אדם כדי שלא יבואו להתנשאות ח"ו, וזה הוא מדרת ענוה.

מרן אדמו"ר מוהר"י זי"ע

שאחריה להשגה נעלית יותר בקדושת שבת, ועל ידי שמתבונן בהשגתו בשבת שעברה בא לבושת וחרטה על השגת ועבודתו עד עתה. וכמאמר רז"ל (ביצה טו) 'שבת וינפש' (לא ז) כיון ששבת ווי אבדה נפש, שבבוא השבת נשפל לבו ושב ומתאנח על אבדת הנפש וחסרונה עד עתה.

כן היה בעת שהביאו ישראל נדבת המשכן בגודל תשוקה ואהבה כדכתיב (לו א) 'והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר', ואח"כ מנה משה כל הנדבות ובמנינו השפיע דעת בישראל כדאיתא בחז"ל (עין קדושת לוי בפרשת ד"ה או יבואר אלה פקודי) שנשפע ברכה על ידי מנינו, וכיון שנתעלו בהשגתם נתנו לבם שלא היתה הנדבה בשלמות האהבה כאשר השיגו עתה ועשו תשובה מאהבה על אופן נדבתם. וזהו 'אלה פקודי המשכן', 'אלה' - פוסל את הראשונים, שעל ידי המנין אשר פוקד על פי משה פסלו ישראל את נדבתם בהבינם שלא היתה באופן ה ראוי.

כן היה בימי מרדכי ואסתר שאחר שזכו לנס נאמר (אסתר ה טו) 'מרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור' וגו', ובקדושתו השפיע בישראל אור החכמה בדרגה נעלית מאד, ובגודל השגתם התבוננו וידעו שכל עבודתם עד עתה לא היתה כראוי, עד ששבו מאהבה אפילו על קבלת התורה בסיני שלא היתה בשלמות הביטול לפי השגתם עתה, ושבו לקבלה באהבה וביטול נעלה יותר.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, פקודי תשע"ו, ליל שבת (מתוך דבה"ק)

משכן וכלים - אור מקיף ואור פנימי

ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה ה' את משה (לח כב).

ברש"י 'אשר צוה אותו משה' אין כתיב כאן אלא 'כל אשר צוה ה' את משה', אפילו דברים שלא אמר לו רבו הסכימה דעתו למה שנאמר למשה בסיני, כי משה צוה לבצלאל לעשות תחלה כלים ואח"כ משכן, אמר לו בצלאל מנהג העולם לעשות תחלה בית ואח"כ משום כלים בתוכו, אמר לו כך שמעתי מפי הקב"ה וכו'.

במפרשים ביארו שבאמת בציווי הנדבה בפרשת תרומה נאמר למשה כלים ואח"כ משכן, רק בפרשת כי תשא נאמר לו משכן ואח"כ כלים וצוה משה לבצלאל כפי שנצטוו מתחלה. ויש לבאר מה טעם לא צוה כסדר שנאמר לו אח"כ בפרשת כי תשא.

איתא בספה"ק שיש בחינת אור פנימי ואור מקיף, אור פנימי הוא לפי השגת האדם ודרגתו ומאיר בפנימיותו והרגשת לבו, ואור מקיף הוא אור נעלה יותר שלא לפי השגת האדם ואינו אלא כמקיפו מבחוץ. והנה סדר הנכון שמקודם יאיר האדם בנפשו אור פנימי על ידי עבודתו, ועל ידי זה יומשך עליו מלמעלה אור נעלה יותר בחינת מקיף. אמנם בעת שאין ישראל ראויים להמשיך בנפשם אור פנימי במעשיהם, נמשך עליהם מקודם מהשם יתברך אור מקיף

בזכות שמירת שבת יזכו לגאולה העתידה ע"י מרע"ה

אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה ביד איתמר בן אהרן הכהן (לח כא).

'אלה' רומז לשמירת שבת (עין שבת צז:) [במקום אחר כתב רבינו: אלה נוטריקון לעשות את השבת, וגם נוטריקון אית ה"א לעולם], ונודע כי ע"י שמירת שבת נזכה לגאולה, וכמאמרם ז"ל (שבת קיח:) אלמלי משמרין ישראל ב' שבתות מיד נגאלין. וזהו מאמר הכתוב 'אלה', רומז לשמירת השבת. 'פקודי המשכן', שע"י שמירת השבת יזכור השי"ת בבית מקדשו החרב, וזהו 'המשכן משכן העדות', ופירש רש"י שנמשכן בעוונותיהם של ישראל. וע"י שישמרו בני ישראל את השבת יזכור ויפקוד השי"ת את מקדשו בפקודת ישועה ורחמים.

והנה איתא בזוה"ק (בראשית כה:) כי משה רבינו ע"ה בעצמו יהיה הגואל, ורמזו זאת בכתוב מה שהיה הוא שיהיה (קהלת ט ר"ת משה (ראה וזהו משפטים כב)). וזהו 'אשר פוקד על פי משה', שפקודת הישועה ורחמים תהיה ע"י משה, והוא עצמו יהיה הגואל העתיד. 'ביד איתמר בן אהרן הכהן', ביד נוטריקון דוד בן ישי, רומז למשיח צדקנו והוא משה כנ"ל.

ותיבת 'איתמר' יבואר ע"פ מה דאיתא במדרש (עין רות רבה ה ו) דקודם הגאולה יבוא אליהו ויבשר בשורת הגאולה לראשי ישראל, ואח"כ יתכסה שוב מהם. וזהו שרמז הכתוב בתיבת 'איתמר', נוטריקון אליהו תשבי מבשר ראשי ישראל, כבמדרש הנ"ל. וסיים הכתוב 'בן אהרן הכהן', רומז גם זה לאליהו, כי באליהו נכללו שמות נדב ואביהוא בני אהרן, פינחס זה אליהו כדאיתא (ילקוט ריש פינחס). ובפינחס נתעברו נשמות נדב ואביהוא כדאיתא (זוה"ק פינחס ריז). וגם נדב ואביהוא הם ר"ת נא רומז לר"ת אליהו נביא. וזהו הרמז בכתוב 'בן אהרן הכהן', כי אליהו בבחינת נשמתו הוא בן אהרן הכהן כנ"ל.

הכלל כי פסוק זה רומז כולו לגאולה העתידה וביאת גואל צדק ובשורת אליהו, ולכל זה נזכה ע"י שמירת שבת כנרמז בתיבת 'אלה', כאמור בראש דברינו.

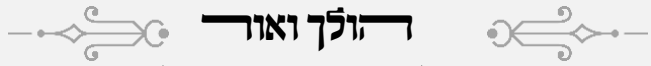
מרן אדמו"ר מוהר"י זי"ע

על ידי שמתעלה מתבייש ושב על עבודתו עד עתה

אלה פקודי המשכן משכן העדות וגו' (לח כא).

דרך הנכון בעבודת הבורא שיהא האדם מוסיף והולך תמיד מדרגה לדרגה, והסימן לידע אם מהלך בדרך טובה על ידי שיבחון הרגשת לבו בעת מתעלה בעבודתו, שאם נשפע עליו דעת ודבקות אמיתית מרגיש שפל בעצמו שאינו עומד אלא בראשית העבודה ועדיין יש לו להוסיף הרבה, וכן נשפל לבבו בעבודתו עד עתה שלא היתה כראוי כדרך שידוע ומשיג עתה.

כן הוא בשבת קודש שזוכה היהודי לאור השבת ואחר שבימות החול מוסיף ומתעלה בעבודתו וזכה בשבת

עיונים לאור דברי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מחיית עמלק הנוגע לעבודת האדם בפועל

איי, עמלק עמלק! אותה קליפה ארוורה שננררת ונסרכת אחרי נשמות ישראל מאז היותנו לנוי, הקליפה שכל מטרתה היא להשכיח את היותנו בני המלך, למחוק ולשרש מעמנו חס וחלילה כל חלק ונחלה באלקי ישראל היל"ת.

לאורך כל ימי קיום חיי היהודי על כל דורותיה, עדיין לא עלה בידנו למחותו כליל, שאול המלך - בחיר ה', בכוחו הגדול הצליח להחליש כח קליפה זו, אך מכיון שלא זכינו, לא זכו ישראל שבאותו הדור לפי גודל מדרגתם לתשובה ותיקון המעשים ע"מ שיוכלו לילך ולשוב אל אישי הראשון - דבקות פנים בפנים באלקים חיים. אזי הצליח כח הקליפה הארוורה ואגב נהפך לכהמה וממנו נשארה קיום הקליפה.

ממלחמה מכריעה זו ועד עצם היום הזה, עדיין, עדיין לא עלתה בידנו להכריע גוי נזה. גרמניא של אדום אף היא קליפת עמלק כמאמר חז"ל במסכת מגילה, כמה דם שפכו אכזרים אלו במאה שנים האחרונות?! כמה אכזריות ושפלות התגלה אצלם כששעברו את זקנינו לפני שמונים שנה - ימח שם שמו זכרם.

פעם אחת ויחידה בקורות העם היהודי - מלבד בעזר השי"ת כשיבוא ויפיע עלינו בידו הגדולה בביאת גואל צדק, פעם אחת לאורך ימי הגלות, נעמד ראש קליפת עמלק למלחמה אל מול צדיק הדור - ראש בני ישראל, וצדיקו של עולם ניצחו, ניצחון מוחץ! שאין אחריה תקומה!

המן הרשע - המן, שגימטריא של שמו [95] הוא כגימטריא של כס י"ה, היה ראש פתנים אכזר, שורש קליפת עמלק, קם ואור את מלא כח הטומאה בשביל להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים, עם ישראל היו אז בשפל המצב, בגלות בבל הנוראה, חצי העם דוברים אשורית וחצי העם נשאו נשים נכריות, וודאי שהיו אז צדיקים וחכמים, אף סנהדרין היה, אך המן - עמלק יודע כיצד להטפל לנחשלים, לחלושי הרוח, כיצד להדבק שם, ומשם להחליש את כל כח הקדושה רח"ל.

אך לעומתו קם מרדכי הצדיק, מר-דכי כמאמר חז"ל שהיה נקי מכל וכל מקליפת עמלק, כי עמלק [240] כגימטריא, מרדכי הצדיק היה נקי מכל שמץ קליפת עמלק, והוא נחלץ למלחמה על עמלק ונצחו, ניצחון מוחלט! במאמר זה נלמד כיצד נוכל אנתנו לגבור מעט על עמלק, על כוחות הרע שבקרבו והשי"ת יגמור בעדנו.

בחינת הזכר בבריאה ובחינת הנקבה

כל הספרים הקדושים מלאים מזן אל זן בעסק עבודת מחיית עמלק, ורוב תלמידי הבעש"ט הק' מכוונים לקוטב אחד זה בכה וזה בכה, וכל הנחלים הולכים אל ים החכמה.

נלמד דיבורים קדושים מספה"ק 'פלא יועץ' להרה"ק מהארנסטייפל:

להבין הענין אשר פעם אחת פתורה פתיב כי מחה אמתה את זכר עמלק, משמע שהשי"ת בעצמו ימחה את זכר עמלק. ובמשנה תורה פתיב: תמחה את זכר עמלק מנכח שהחייב הוא על כל אחר מישראל.

אך יש לומר דהנה עמלק בגימטריא 'אל אחר' שהוא חס"מ בעצמו, ועל זה פתיב תמחה ומחה אמתה, הינו שתי מחיות, ב' פעמים עמלק שהיא עולה בגימטריא ת"פ כמנין נקבא דקליפה (לילית ימ"ש) ולזה תקלפה הקב"ה בעצמו יבטלה. והינו מה דאיתא בספרים דהנקבא היא הפתחלת בעברה לפתות בני אדם, ועליה אמרו בגמרא (ב"ב ק"י:) 'אין אדם נצול מהרהור עברה בכל יום', ורק בשאדם משתגע בהרהור אז הנקבא גומרת בכח בעלה.

הבריאה מחולקת לשני חלקים - זכר ונקבה, חלוקה זו מתייחסת על כל חלקי הבריאה, הן הרוחניים והן הגשמיים, כל בריאה ובריאה יש בו חלק זכר וחלק נקבה, ההבדל הפשוט בין הזכר ובין הנקבה שהזכר משפיע והנקבה מקבלת, גם בהשפעה ובקבלה ישנם אופנים שונים ובחינות שונות זו מזו אך ההתייחסות הפשוטה לבחינת זכר הוא משפיע ובחינת נקבה היא המקבלת.

אופן בו המקבל חזק יותר מהמשפיע

בדרך כלל המשפיע יותר חזק מהמקבל, כי הוא השולט כמה יקבלו, איך יקבלו, מתי יקבלו, אך כל זאת היא באופן המשפיע אכן שולט על השפעתו, אך באופן בו המשפיע אין שולט על השפעתו, לדוגמא; גב חודר אל הבית ולוקח דברים, וודאי שהוא מקבל מבעל הבית את כספו וזהבו, אך בעל הבית שולט על נתינתו? אם כן באופן בו המקבל לוקח מהמשפיע שלא ברשות, אם אמנם המקבל נשאר מקבל

מחיית עמלק ע"י השי"ת בעצמו

מדי שנה בשבת קודש שלפני פורים - בשנה זו חל בשב"ק הסמוכה לפורים, מצוה עלינו הבורא לקרוא ברבים פרשת זכור את אשר עשה לך עמלק, בכדי לשרש ולמחות מעלינו כל זכר של אותה קליפה. זו עבודתנו בשבת זכור, אבל זו גם עבודתנו בכל חודש השמחה, ואם תמצוי לומר - זו עבודתנו בכל ימי הגלות - להביא לימות המשיח על ידי ביטול קליפה זו.

ישעיה נביא ה' חזה את ימי הגאולה ומחיית עמלק בפסוקים אלו (ישעיה סג): מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה, זה הדור בלבושו צעה ברב כחו אני מדבר בצדקה רב להושיע. ובהמשך הפסוקים: פורה דרכתי לבדי ומעמים אין איש אתי ואדרכם באפי וארמסם בחמתי... כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה ואביט ואין עוזר ושתומם ואין סומך ותושע לי זרעי וחמתי היא סמכתי.

ברשי" ובמפרשים שם מבארים כי בהגיע היום המוקווה בה נזכה לגאולת עולמים, יתגלה ויפיע השי"ת בעצמו - ללא סיוע משום נברא וילחם עם עמלק, יבטל מכל וכל את קליפת אדום הוא עמלק, ינקום בעצמו את נקמת דם עבדיו השפוך על ידי רשע זה, ינקום את החושך וההסתר שהפיץ עמלק בשנות הגלות הארוכות - שנת גאולי באה! השי"ת יאיר את העולם בכל מיני אורות עד אין קץ ושיעור, שכל כח קליפת עמלק תיעקר מן השורש ולא יהא ניכר בבריאה שכלל היה קליפה כזאת.

אכן, מקווים ומצפים אנו ליום זה, אך לכאורה מתעוררת תמיהה, אם השי"ת בעצמו הוא אשר יכרית עמלק בכוחו בלבד, אם כן מדוע מצווה עלינו מדי שנה בשנה למחות זרעו של עמלק? הלא אנו אין בכוחנו למחותו לגמרי, רק השי"ת יגמור בעדנו, אם כן יש להבין מה מוטל עלינו לעשות בכדי למחות עמלק, מה החלק שהשי"ת תובע מעמנו בכדי שנוכל למחות את עמלק.

המשפיע משפיע, אך היות שהמשפיע אינו יודע מהיכן לוקח המקבל, אין לו שום אפשרות לקבוע מה ומי יקבל.

אם כן ההיפך - הגב ידו על העליונה, הוא היותר חזק מבעל הבית, רח"ל כשנכנס אדם לביתו ורואה שגב חדר לביתו ולקח מכל הבא לידו, נתקף האיש בפחד כי מי יודע עד איפה הגב הגיע, חדר הוא לתוך מקומו האישי ולקח מה שרוצה, כי אם המקבל לוקח ללא רשות המשפיע אזי קשה מאד למשפיע לגבור עליו, כי הרי אינו שואלו מה לקחת, והמשפיע אינו מצליח לשמור את חפציו כדבעי.

מה יכול הבעל הבית לעשות?! אם מזהה הוא שגונבים ממנו ואינו יודע מי הוא ואם יכול הוא לגבור עליו?! יצעק בקול גדול - גנב! גנב! תצילו את ממוני מפני הגנב! כך הגב עצמו נבהל ונמלט.

בחינת הנקבה ביצה"ר

במאבק התמידי בין יצר הרע ליצר הטוב, כח הקדושה וכח הטומאה, אנו נאבקים במלחמה זו. היצר הרע לא מגיע אלינו חזיתית, לא מציע לנו בפירוש לך עבור עבירה, יודע הוא כי בכך לא יצליח, הוא רק שואב את כוחותינו הדלים, כשנעמדים להתפלל - מתפלל יחד אתנו... והוא מתפלל בהתלהבות... עם כל הברע'ן, כדי שכל הבית מדרש יראה שאני מתפלל טוב...

הולכים ברחוב - הוא מלוה אותנו בדרךנו, שלא נלך לבד... בדרך הוא מציע לנו לראות רק את זה, לא דבר אסור ח"ו רק דבר יפה - זה מסקרן, לא!?

עוסקים במשא ומתן, הוא נהפך ליועץ עסקים ממוחל, משכנע אותך מדוע מותר לך לעשות כך ולעשות כך, זה רק נראה לא ישר... אבל באמת, כולם עושים את זה... מתיישב לאכול... מצטרף איתך... מסביר לך מדוע עליך לאכול בתיאבון רב, מדוע אין לך זמן וכח לברך ברכת המזון בכוונה. בקיצור - היצה"ר נמצא עם האדם כל העת וגונב ממנו את שיקול דעתו ורצונותיו.

בסטרא אחרא הנקבה גוברת - הטעם

כתב הארי"ז (שעה"פ פרשת בלק) ע"פ דברי הזוה"ק 'להנה בסטרא דקדושה הזכר גובר על הנקבה, אבל בסטרא אחרא הנקיבה גוברת על הזכר'. בצד הקדושה המשפיע שולט על השפעתו, כי בקדושה אם זוכה האדם לעסוק בתורה ולקיים מצות השי"ת באהבה ביראה ובשמחה, אזי משפיע על נפשו ונשמתו ועל כל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו חיים רוחניים, חיים של אהבת תורה ויראת שמים, חיים של פרנסה טובה, הוא משפיע תורה ומצוות ומקבל הארה רוחנית.

אך בצד שכנגד - הנקבה המקבלת היא היותר חזקה כי היא לוקחת - חומסת את רצונות האדם, את תשוקותיו, נוקבא דקלי מעוררת אצל האדם תשוקות גם אם הוא לא חפץ בהם, ואין בכח האדם להלחם בהם.

מי לנו גדול מרבינו האור החיים משיח ה' הקדוש שכתב בפרשת ויחי: כי בסטרא אחרא הנקבה היא יותר חזקה מהזכר, כי הזכר נוטל יותרת שלה ונקרא יותרת הכבד וכדבר הזה וכחזיון הזה הראוני בחלום, שהאבקתי במלחמה עם הזכר, ויהי נקל בעיני להכניעו והפלתי אתו בכחי, ולנקבה נתאמצתי בכל כחי כמה פעמים ואחר כמה טרחות יכולתי להשליכה כמה מעלות למטה לארץ אבל לא כבעלה הזכר. הזכר של צד הרע בא באור יום ואומר לאדם - לך עבור עבירה, אמנם לא תמיד קל להתגבר עליו, לפעמים בא הוא בראש חילות רבים, אך אבות העולם מסייעים בידינו, זכות הצדיקים מסייעים, יש יכולת להתגבר, אך הנקבה באה בגנבה, מוצצת את לשד עצמותינו בכל פסיעה ופסיעה, על כן גם צדיק הדורות האור החיים הקדוש שבכוחו הגדול מסייע בידי כל אחד ואחד להתגבר על יצרו הרע, לא הצליח לגבור לגמרי על הנקבה, כי עדיין לא הגיע הרשות מן השמים לבטל מכל את תאוות היצה"ר.

המשך בעמוד הבא >>>

נצעק בקול גדול - גנב! גנב!

מה עושים? כיצד ניתן בכל זאת להתגבר מעט ולעודן את רגשותינו ונפשנו למען שמו יתברך באהבה?! ממשך הפלא ועץ' ואומר:

וְלֹא הַחַיִּיב מוֹטֵל עַל כָּל אָדָם כְּשֶׁעוֹלָה חֶסֶד וְשְׁלוֹם הַרְהוּר בְּלִבּוֹ, לְדַחֲוֹת תַּכְף מִמַּחְשְׁבָתוֹ וְלֹא יִתֵּן כַּחַ לְאֵל אַחֵר שֶׁהוּא אֵל זָר שֶׁבְקָרְבוֹ, אֲבָל שְׂאֵל יַעֲלֶה הַרְהוּר בְּלִל? זֶה

הקב"ה בעצמו יבטלה מכל, כי בקלפה הנקבא יתר חזקה, על פן צריך לזה עזר מהש"ת.

עלינו מוטלת העבודה! עמל ויגיעת הגוף והנפש, לא להשבר מכל נפילה, לא להבהל מכל ירידה! להבין ולהשכיל כי עוד יבוא יום ועין בעין נראה ונתענג על ה', אבל בימי הגלות אומר לנו הבורא ית"ש - קינד מינס - בני אהובי! אני יודע את כל מה שאתה עובר, מרגיש את כל הנפילות שלך, את הקושי, את העצבות, אבל אני רוצה ממך מלחמה,

מלחמה על חיי הנפש שלך, מלחמה על תורה ותפילה בקדושה וטהרה.

מלחמה אין פירושה נצחון, כי את הנצחון אני כבר יעשה בעבורך, אתה רק תבין ותכריז בליבך. אני אינני שייך לצד היצה"ר, גם אם הוא איתי בתפילה ובתורה ובכל מקום, הוא רק נסרך אחרי, תצעק בקול גנב! גנב! הוא מבקש לקחת ממני את כל היקר לי!

בחודש אדר וימי הפורים זועקים אנו - גנבא את. את הניצחון המוחלט הש"ת יעשה, ויעשה זאת בקרוב אמן.

התוקף, אבל יש להזהר לא להפסיד על ידי זה את מהות היום. האמת שזה עצמו גם חלק ממהות היום כפי שנפסק (ש"ע א"ח תרצ"ג) אין מדקדקין במעות פורים אלא כל הפושט יד נותנים לו, ומדוע אכן אין צריך לדקדק שהוא עני מהוגן כפי שמדקדקין כל השנה. ובפשטות הביאור שבכל ימות השנה לא כל הפושט יד ראוי לקבל צדקה, אבל בפורים מתגלה שכל יהודי הוא חלק א-ל-ה ממעל וקרוב להשם יתברך ממילא כל יהודי ראוי והגון לקבל צדקה.

אמנם יש עוד עומק בזה שבכל ימות השנה מרגיש האדם שהסכף שייך לו ואינו רוצה לתת כל ממונו לצדקה, לכן שוקל ומדקדק מי ראוי לקבל צדקה ומי אינו ראוי. אבל בבוא הפורים מרגיש היהודי שהוא אינו בעל הבית על הממון, וכי מכיין שהוא מונח על שולחני הוא שייך לי, ממילא הוא נותן לכל מי שמבקש. זו מהות יום הפורים שהיהודי מוסר כל מציאותו להשם יתברך ואינו תופס מקום כלל.

אלא שיש להזהר ולדעת שלמרות גודל הענין בזה אין זה אלא פרט אחד מכל עניני היום, וכאשר הולכים יש ללכת בעדינות מרובה ואפילו בפורים עצמו, כי בקל מאד יכולים לאבד את כל מהות היום ולהשאיר רק עם חמשת אלפים שקלים, והרי אפשר להשאיר גם עם הסכף וגם עם מהות היום. פעמים זה אכן קשה כאשר רוצים לעשות מצב ונכנסים לבתים ומדברים ורוקדים ובפרט כאשר מבוססים מעט, לכן יש לדעת שבחורים בני עליה שעיקר בקשתם לזכות לגילוי אור הפורים, מתנהגים בדת גם בתוך עד דלא ידע וחיים במשך כל היום הזה עם הקשר האמיץ שבין הקב"ה ובני ישראל.

מה שאלתך - גילוי הרצון הפנימי

יום הפורים הוא זמן של 'מה שאלתך וינתן לך', לכל יהודי הרי יש בעומק עומק לבו רצון להיות טוב יותר, אם יאמרו לבחור נותנים לך כעת הזדמנות לבחור כיצד תיראה מהיום, הרי כל אחד היה אומר שרצונו שיהיו לו יותר כחות להתגברות היצר, שהלימוד יהיה ביתר חשק שהתפלה תהיה ביתר נעימות ושיצליח לזכך מדותיו כראוי. כל אחד עושה מפעם לפעם חשבון הנפש אם בסוף היום או בזמן אחר ומתפלל להשם יתברך, רבש"ע הלא הנך יודע שרצוני להתפלל טוב יותר, הנך רואה כיצד הנני לומד אבל אתה יודע שאם הייתי יכול הייתי לומד כל הסדר ברציפות, כי כל אחד היכן שעומד רוצה בעומק לבו להיות טוב יותר.

אמנם במשך השנה רצונות אלו נסתרים ויש להתייגע הרבה כדי לגלות אותם, אבל בבוא פורים נעשה מקרא מגילה - מתגלים כל הרצונות הנסתרים שבאים מכח חלק ה' ששוכן בפנימיותו ואז יכול יהודי לבקש ולפעול, רבש"ע ערוני שרצוני זה להתקרב אליך, רצוני זה של מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ - שאיני צריך מאומה אלא אותך, שלא יתגלה בי רק בפורים אלא יתן גם מחר - שישאר בלבי גם לאחר פורים, וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים.

יעזור השם יתברך שנוכה לנצל שלשה ימים אלו שעד פורים שהם זמנים גדולים, שננצל אותם להתכונן לקבל עול תורה באמת ובאהבה. ונוכה ליהודים היתה אורה - זו תורה, שבעת נתיישב ללמוד גמרא נרגיש שהתורה היא אכן אור ואין דבר שמאיר יותר, שאין נעימות גדולה יותר מלהיות דבוק בהשם יתברך ובתורה. שיהא לנו א ליכטיגן פרייליכן פורים.

והימים האלה נזכרים ונעשים

שיחת הכנה לימי הפורים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א לתלמידי ישיבתנו הקדושה - י"א אדר שני תשפ"ב

עליון להאיר אורו יתברך במציאות הגשמית באופן שלא נתגלה בשום זמן אחר.

ועל ידי שזוכה היהודי לגילוי זה מוסר כל מציאותו להשם יתברך, כדאימא במדרש (דברים רבה ו) עה"פ (דברים ו) 'שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד', זהו שאמר הכתוב (תהלים עג כה) 'מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ', שבעת זוכה להכיר שה' אחד שוב אינו צריך מאומה, ממילא כאשר זוכים להארת הפורים מוסרים את הדעת וכל המציאות להשם יתברך ולא רק אכילה ושתייה. ביום זה זוכה היהודי לקרבת אלקים עצומה ומתגלה שהקב"ה וישראל הם כביכול מציאות אחת. וממך אדמו"ר הזקן איתא שלא אמרו בגמרא מייחייב אינש לבסומי ביין אלא לבסומי בפוריא, שישתכר ביום הפורים עצמו עד דלא ידע. להשתכר ביין יודע כל אחד כיצד עושים, שותים ארבע - חמש כוסות יין בלי להזגים ונעשים לבסומי, אבל בפורים צריך לבסומי עם עצם היום, להתעלות ולהתקדש באור הפורים עד שמגודל האור ימסור את דעתו וכל מציאותו להשם יתברך.

גילוי אור ה' בנפשות ישראל

במגילה (ג) כתוב שאמר המן לאחשורוש 'ישנו עם אחד מפוזר ומפורד בין העמים', ובחז"ל (אסתר רבה ז) איתא ישנו - אלקיהם של אלו ישן הוא. ובדברי שלום ועוד ספה"ק מבארים שבכל יהודי שוכן הקב"ה כביכול וכאשר זוכה להרגיש חלק ה' שבקרבו יש לו חיות עצומה בתורה ותפלה ועבודת ה' ובהתגברות על היצר הרע. אמנם באותו זמן היו ישראל בסוף גלות בכל בשפלות עצומה ועל זה אמר המן אלקיהם של אלו ישן שהאלוקות שבקרבם בבחינת שניה ואינם מרגישים זאת.

לכן אמרה אסתר למרדכי 'לך כנוס את כל היהודים וצומו עלי' (אסתר ד טו), שיעוררו את החלק הפנימי שבנפשם ועל ידי זה יבטל כחו של המן. ועל ידי שעוררו אור ה' שבנפשם זכו לנס הפורים ונתעלו כל כך עד שקבלו את התורה מאהבה.

כי בקבלת התורה בסיני כפה עליהם הקב"ה את ההר כגיגית ואמר להם אם אתה מקבלים את התורה מוטב וכו', כלומר שעדיין לא היו מחוברים לגמרי לתורה עד שירגישו שמבלעדיה אין להם חיים, לכן הוצרכו לומר להם שאם לא יקבלו את התורה ימותו תחת ההר. אבל בנס הפורים זכו על ידי מרדכי ואסתר לאור חדש שעדיין לא היה עד שהרגישו שכל חייתם הוא לדבקות בתורה ומצוות וממילא קבלו את התורה מאהבה. ובכל שנה בעת מקרא מגילה מתגלה אותו אור ה' שבפנימיות נפשות ישראל באופן שלא מתגלה בשום זמן, ועל ידי זה מוכן היהודי למסור את עצמו לגמרי להשם יתברך.

אסיפת כסף בדעת נבונה

הבחורים התחילו השבוע ב"ה לאסוף כסף עבור עזר נישואין, זהו דבר גדול מאד ובזמנים שהולכים יש ללכת בכל

עומדים אנו כבר בימים של קריאת המגילה לבני הכפרים, כדאימא במשנה (ריש מסכת מגילה) מגילה נקראת ב"א ב"ג ב"ד בט"ו וכו', ובספה"ק (ראה שלי"ה הק' פרשת תצוה בהגה"ה) איתא שנרמז בזה שם הוי"ה כי ט"ו הוא י-ה וי"א ו-ה ומורה שבקריאת המגילה נתגלה הבורא יתברך בעולם.

ימי הפורים יש בהם מציאות מעניינת שבזה שונים הם משאר מועדים וזמנים, כי בכל יו"ט יש את מהות היו"ט ובדרך כלל היא ניכרת בכל יהודי, אמנם לא כולם שוים כי האדם הגדול משיג זאת באופן נעלה מאד והאדם הקטן יותר משיג באופן פשוט, אבל מהות היו"ט שוה אצל כולם פחות או יותר. אמנם ימי הפורים יש בהם שינוי גדול מאד לאדם, עד שיש כאלו - ל"ע אשר הוא יום של הוללות רח"ל, אך ככל שהאדם מבין יותר תופס את מהות היום אחרת, עד כאלו שמשגיגים בו את הדרגות הגבוהות ביותר.

גודל מעלת פורים מיום הכיפורים

כדאימא בזה"ק (תיקוני זוהר תיקון כא טז) שיום הכיפורים הוא יום כ-פורים כלומר שהוא גדול כיום הפורים, ובספה"ק (ראה רס"סי לילה אות נח) איתא מי נתלה במי קטן נתלה בגדול (עיין תענית ז), כלומר אם אומרים שיוה"כ הוא כמו פורים הכוונה שביוה"כ יש קדושה עצומה אבל הגילוי שיש בפורים גדול מיוה"כ. כי ביוה"כ איתא (פרק דר' אליעזר פרק מו) שאפילו השטן אומר להקב"ה יש לך עם כמלאכי השרת, כי בבוא יו"כ כל יהודי ממש כמלאך, הוא אינו אוכל ולא שותה ולא צריך שום הנאות הגוף, אבל יום הפורים גדול מזה.

כפי שמבאר הרה"ק מוהרש"ב מפשיסחא שביוה"כ מענים את הגוף כדרך מאמר הצדיקים שביו"כ ווער דארף עסן - שיהודי לא צריך את הנאות הגוף ומוסר הכל להשם יתברך, אבל בפורים נפסק מייחייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע (מגילה ז), והרי עיקר האדם הוא הדעת כדברי חז"ל (ויקרא רבה א) דעה חסרת מה קנית, ואדם שהוא חסר דעה ח"ו אינו בגדר אדם, ובפורים מגודל קדושת היום מוסר האדם את הדעת להשם יתברך ובוה גדול מיו"כ שמוסר את הנאות הגוף להשם יתברך.

מגודל הארת היום מוסר כל מציאותו להשם יתברך כי בפורים זוכה האדם להארה עצומה מאד עד שמוכן למסור כל מציאותו להשם יתברך. כדאימא בספה"ק (ראה פרי עץ חיים שער הפורים פרק י) שבפורים מתגלה אור הנקרא מרדכי ששייך לשורש נבוא מאד שאין מתגלה בשום זמן רק בפורים בקיום מצוות היום.

ובקב הישר (פרק צט) איתא שבעת שאומרים או שומעים ברכת 'על מקרא מגילה' יש לכוין שיש עולם גבוה מאד הנקרא מגילה שהוא גימטריא ג' פעמים שם הוי"ה שמתגלה רק אחת בשנה שבעת מקרא מגילה. שם הוי"ה פירושו שהקב"ה מהוה הכל, כאשר מהלכים ברחוב ורואים בתים עצים ואנשים כל מציאותם היא אורו יתברך. ומקרא מגלה פירושו שקוראים וממשיכים הארה עצומה מאותו מקום